

hvor der ikke alene er store økonomiske Interesser, men hvor der tillige er specielt sønderjydske Forhold, som kan spille ind ved Bedømmelsen. Maaske bør man i disse Henseender føle sig fuldkommen beroliget, naar man betragter den særdeles sagkyndige, i alt Fald særlig juridiske, Kommission — den højtærede Minister synes jo ogsaa at lægge megen Vægt paa, at ingen Rigsdagsmænd var Medlemmer —, en Kommission, hvis Betænkning saa omtrent uændret har fundet Udtryk i Lovforslaget. Alligevel er jeg ikke helt sikker paa, at Debitorinteresserne, den almindelige Befolknings Interesser, i denne Kommission har haft en helt ud tilstrækkelig Repræsentation. Jeg vilde i saa Henseende have været mere rolig, hvis der ogsaa havde været en politisk Repræsentation. Jeg kunde tænke mig, at disse Synspunkter maaske var blevet trængt noget i Baggrunden til Fordel for en mere formel juridisk Betragtningmaade af de Interesser, der kan have foreligget.

Den Tvivl, jeg paa Forhaand har haft, indeholder ikke nogen Insinuation mod Kommissionens Medlemmer hverken med Hensyn til manglende Forstaaelse eller manglende Villie til at gøre det saa godt og retfærdigt som muligt, men denne Tvivl bestyrkes noget ved de Bemærkninger, der er gjorte i Kommissionens Betænkning med Hensyn til Lejeafgiften af Beboelseslejligheder og enkelte Værelser. Disse Lejeafgifter er i Modsætning til Leje af fast Ejendom ikke medtagne under Lovforslaget. Naar det ikke er sket, er det, som Kommissionen oplyser, fordi den internationale Kommission for Slesvig tidligere havde udstedt en Anordning angaaende Fastsættelsen af Huslejer, hvori det hedder, at „Huslejen af Lejligheder og enkelte Værelser bliver at omsætte til Kronemønt fra den 20. Maj d. A. at regne efter Overenskomst mellem Lejer og Ejer. Saafremt saadan Overenskomst ikke er tilvejebragt inden den 20. Juni, bliver den fremtidige Leje i Kronemønt efter Begæring fra en af Parterne fastsat af Bolignævnet.“ Efter de Oplysninger, der er meddelte Kommissionen af Administrator for de sønderjydske Landsdele, har denne Anordning virket til, at Parterne hurtig og let blev enige om Lejens Omsætning fra Mark til Kroner, „undertiden med nogen Forhøjelse“. Kommissionen synes derfor ikke, at der er nogen Grund til at drage disse Lejeafgifter med ind. Nu har jeg reserveret mig mod at ville Kommissionen noget ondt, jeg vil yderligere reservere mig mod at ville for-

søge paa at ophidse den sønderjydske Lejerbefolkning mod Justitsministeren, og for ikke at risikere ved tredje Behandling at faa et Kursus i Takt og Tone vil jeg formulere de Bemærkninger, jeg har at gøre, i Form af et Spørgsmaal: Kunde det ikke tænkes, at Forholdet i Sønderjylland — det tror jeg nemlig — er akkurat ligesom i det øvrige Land, og at Forklaringen paa, at Lejens Omsætning til Kroner gik saa overmaade let, ligger i, at det, naar man ikke har nogen effektiv Huslejelovgivning, er let at opnaa Overenskomst mellem Ejer og Lejer, nemlig fordi Lejeren er nødt til at gaa ind paa enhver Overenskomst? Er det endvidere ikke Tilfældet — det har jeg hørt, jeg har ikke berejst Landet i den Udstrækning, at jeg kan konstatere det —, at denne Omsætning „med nogen Forhøjelse“ ret hyppigt har været saaledes, at man har omsat Lejen fra Mark til Kroner og endda lagt 50 pCt. paa? Hvis det har været Tilfældet, forekommer det mig, at der havde været endog stærke Grunde til at beskæftige sig med Lejeafgifter af Beboelseslejligheder, idet det saaledes udfundne Beløb maa siges at være meget højt. Jeg synes altsaa ikke, at det, der er oplyst her, indeholder nogen, i alt Fald ikke nogen tilstrækkelig, Garanti for Rigtigheden af, at disse Spørgsmaal ikke er optagne til Undersøgelse.

Som andre Gældsforhold, der ikke er medtagne hverken af Kommissionen eller i Forslaget, maa særlig nævnes de Gældsforhold, der er en Følge af Laan ydet mod Pant i fast Ejendom. Jeg maa tilstaa, at Begrundelsen for ikke at røre ved disse Gældsforhold ikke er mig fuldkommen klar. Paa den anden Side tør jeg ikke argumentere mod den. Det er muligt, at Omstændighederne gør det rimeligt paa dette Omraade at undtage disse Forhold. En anden Gruppe af Gældsforhold, der heller ikke er medtaget, er Bankrenter, Domæneamortisationsrenter, Renteskyld samt Skatter. Til disse Undtagelser har jeg ikke nogen Bemærkning at gøre.

Herefter omfatter Lovforslaget to Grupper af Tilfælde. For det første i § 1 Afgifter vedrørende Forpagtning eller Leje af faste Ejendomme, Jagt, Fiskeri og anden lignende Rettighed, som er fastsat i tysk Reichsmark inden 15. Juni 1920. For det andet Aftægtsydelse i Penge, Grundbyrdeydelse og andre vedvarende eller for ubestemt Tid gældende Pengeydelse, svarede af faste Ejendomme. Men der er en væsentlig Forskel paa Omregningen. Hvad den første Gruppe angaar, forudsætter Lovfor-